

NOTITIE 26Dubbelbewoning

Vele malen is het bij ons en ook bij anderen gebeurd dat eerst een Koolmees in een nestkastje en daarna een Merel er bovenop een nest begon. Telkens liet de mees dan verstek gaan. Ook dit jaar, 1971, ging dit zo, bij het eerste broed.

Het tweede merelnest werd begonnen bij de buren, op de dag dat de twee jongen 's morgens om half 8 uitvlogen. Het oude nest werd, zoals altijd, door ons verwijderd.

De Koolmezen begonnen hun tweede nestje te bouwen in het kastje en waren al aan het broeden toen de merels met hun derde nest begonnen op het kastje. De mezenman durfde bijna geen voedsel aan het broedende vrouwtje brengen, zat hele tijden alarm te slaan met een rupsje in de snavel, vloog soms nog weer terug als hij al vlakbij was. Eens hing hij aan de nestopening en keek achterom of de merelvrouw hem ook achterna kwam. Deze geouwe eens en scheen zich niets van hem aan te trekken, maar als afweergeschut schuin omhoogstaande snavel beezemde hem blijkbaar angst in. Toen er jonge meesjes waren, ging het voeren steeds vlotter, maar soms joeg de merelman de meesjes uit hun aanvlieg-hulstboom en toen ze zelf ook jongen hadden en van het nest af waren, prikten ze beide een keer een naar het kastje vliegende mees in de rug, die schreeuwend vluchtte, maar terugkwam toen de merelvrouw weer zat.

Tech is alles goed afgelopen, want 4 jonge Merels en alle Koolmezen zijn uitgevlogen.

Mw.E.M. Mulder-Eenjes

NOTITIE 27

Een "klein" vogeldrama dat ik meemaakte, gedurende de tijd, dat ik als ambulant patiënte in het Stads- en Academisch Ziekenhuis in Utrecht moest doorbrengen, in de afgelopen meimaand, vind ik geloof ik wel het vermelden waard.

Mijn parterrekamer keek uit op een kleine binnenplaats, een grasveldje met lijsterbes, wat struiken. Het geroe-koeke van houtduiven en het gezang van een enkele merel kreeg ik er te horen. Op een dag zat ik buiten en plots schrok ik op door een slag. Er was een vrouwtjesduif met een vaart tegen een raam van de tweede verdieping gevlogen, viel als een steen naar beneden, waar zij hulpeloos fladderend bleef liggen. Na onderzoek bleek zij geen gebroken vleugels of pootjes te hebben. Zij fladderde naar een hoekje en bleef daar uren roerloos zitten, op een rooster, vlak bij een diep gat van een oude schuilkelder. Zij weigerde eten en drinken. Gedurende de uren, dat zij daar zat, kwam de doffer steeds bij haar kijken. Hij bleef dan op een afstand van ongeveer 50 cm. zitten en keek haar strak aan, daarbij zachtjes koevend. Of ik dan vlak naast hem kwam staan, interesseerde hem niets, hij had alleen oog voor haar. Zij zat doodstil en keek strak terug. Op een goed of liever gezegd kwaad moment fladderde zij het gat in. Ik heb haar toen opgehaald en zij stierf binnen een paar minuten in mijn handen, waarop ik haar heb begraven.